

Sniegavīra stāsts

Tāltālu aiz sniegotiem kalniem, kādā nomaļā Ziemeļpola ciematiņā dzīvoja vientuļš sniegavīrs. Viņam nebija ne draugu, ne ģimenes, viņam nebija pat sava vārda. Tā kādu vakaru sniegavīrs viens sēdēja sniega kupenā, skatījās debesīs un domāja: „Cik es esmu vientuļš! Man nav neviena, pilnīgi neviena drauga!” Tad pēkšņi viņš paraudzījās debesīs un ieraudzīja krītošu zvaigzni. „Es vēlos, lai man būtu labākais draugs un mani mīlētu!” iesaucās sniegavīrs. Ilgi vairs negaidīdams, viņš devās atpakaļ uz savu ledus māju un iemīga dziļā miegā.

No rīta, kad sniegavīrs pamodās un atvēra acis, viņš atradās kādas mājas pagalmā. Sākumā viņš bija ļoti pārsteigts, bet tad atvērās mājas durvis, un no tās izskrēja meitenīte vārdā Lizija. Lizijai bija desmit gadi, skaistas brūnas cirtas un zilas actiņas.

Pamanījusi sniegavīru, viņa iesaucās: „Kas Tu tāds? Un kā Tu šeit uzradies?”

„Es esmu sniegavīrs no Ziemeļpola, bet nezinu kā šeit nokļuvu,” apmulsis taisnojās sniegavīrs.

„Skaidrs,” noteica meitene, „un kā Tevi sauc?”

„Man nav vārda,” nokaunējies atbildēja sniegavīrs.

Tomēr Lizija viņu uzmundrināja: „Tas nekas! Ja vēlies, es varu to izdomāt.”

„Tiešām, tu manis dēļ to darītu?” pārsteigts jautāja sniegavīrs.

„Protams! Kā būtu, ja tevi sauktu Sniedziņš?” Lizija vaicāja.

„Brīnišķīgi,” iesaucās Sniedziņš, „man patīk!”

„Tad jau labi!” priecīga atbildēja Lizija. Pēkšņi bez jebkāda iemesla Sniedziņš noskuma. Tad nodūris acis sāka stāstīt: „Es esmu ļoti vientuļš. Tu man devi vārdu un esi vienīgā, kas ar mani ir tik mīļi runājusi. Vai vēlies būt mana draudzene?”

„Labprāt!” priecīgi atbildēja Lizija.

Un tā sākās skaista draudzības starp sniegavīru un cilvēku!

